

bryder mig ikke saa meget om, i hvilke Ord det udtrykkes, men derimod om, hvorvidt Regnskab kan passere eller ikke, og om at komme til Kundskab om, hvad Meningen er med Beslutningen om, at det ikke kan passere. Dette er Noget, jeg synes er nok saa rigtigt som det andet. Men jeg er desværre heller ikke nu kommen til nærmere Indsigt om, hvad de Herrers Mening er dermed, end jeg var ifjor. For mig er Sagen overordentlig simpel og klar; den stiller sig for mig saaledes: Vil man beslutte Rigsretstiltale i Anledning af den foreløbige Lov af 12te April 1877, og hvad dermed staar i Forbindelse, saa er det vistnok fuldkommen rigtigt og forpaafligt, maaste endogsaa det Allerrigtigste, at man beslutter, at Regnskab ikke kan passere; men kan eller vil eller tør man ikke gjøre dette, ser jeg ikke, hvilken Mening og Betydning det har, at man siger, at Regnskab ikke kan passere. Den ærede Ordfører for Udvalget (Alberti) gjentog iaar, hvad han allerede ifjor sagde, baade med Hensyn til Begrundelsen og Betydningen af, at man ikke vilde lade Regnskab passere; han bemærkede jo selv, at det kun var en Gjentagelse af, hvad han havde sagt ifjor, og der var vel heller ikke Anledning til at fremkomme med noget Nyt, og der kan naturligvis ikke heller siges noget Nyt. Jeg kan derfor ogsaa væsentlig henholde mig til, hvad jeg sagde ifjor, og skal kun gjøre nogle ganske korte Bemærkninger over, hvad den ærede Ordfører ansførte. Den ærede Ordfører sagde med Hensyn til Betydningen af dette Skridt, at det var den, at, naar man sagde, at Regnskab ikke kan passere, maatte Et af To indtræde, enten at man da maatte søge efterbevilget det, i Henseende til hvilket der er en Mangel, eller at der forbeholdtes Ansvar mod Ministeriet for det Skridt, det havde gjort. Jeg kan nu, som jeg ogsaa bemærkede ifjor, ikke tro, at det er de Herrers alvorlige Mening, at de ville give Anvisning paa at gaa den første Vej, at det altsaa skulde være Meningen med, at man ikke vil lade Regnskab passere, at man vil give Ministeriet Anvisning paa at søge en Efterbevilling for det, der er sket. Det forekommer mig, at det vilde være saa meget mere mærkeligt, som det jo dog maa være os Alle nærværende, at i en vis Forstand er noget Saadant netop sket, forsaavidt den foreløbige Lov af 12te April 1877, som bekendt, overensstemmende med, hvad der er foreskrevet om foreløbige Love i Almindelighed, blev forelagt den strax eftersølgende Rigsdag til Beslutning, og der jo derved er sket netop det, som, saavidt jeg kan forstaa, de ærede Herrer besidder. Og hvis man vil sige: Ja, men fordi det dengang blev forfattet, saa kan man jo godt paany prøve sin Lykke; hvem veed, det kan jo gaa bedre en anden Gang, vil jeg sige, at det tror jeg dog, at de ærede Herrer selv ville erkjende for at være, hvad jeg ogsaa ifjor kaldte en noget eventyrlig Uovet at give Anvis-

ning paa. Dette antager jeg derfor kun er et logisk Alternativ, som den ærede Ordfører har opstillet; men jeg antager ikke at det har været hans Mening, at det skulde være reelt, og at man virkelig kunde gaa denne Vej. Der bliver altsaa kun tilbage det Andet, at Meningen kunde være, at der forbeholdtes Ansvar mod Ministeriet. Det er fuldkommen rigtigt, det er netop Betydningen deraf; men det forekommer mig, at til et saadant Forbehold er der jo egentlig ikke nu mere Anledning. Der har jo, synes det mig, været givet nogenlunde tilstrækkelig Tid til at fatte Beslutning om, hvorvidt man vilde Rigsretsanklage mod Ministeriet eller ikke; har man ikke i forløbene fire Aar kunnet komme til Enighed med sig selv om, hvorvidt man vilde gjøre et saadant Ansvar gjældende, er det jo ikke rimeligt, at det skulde lykkes at komme til en bedre Indsigt i Fremtiden. Det er jo dog vistnok klart, at man maa ialtsaa — og Nødvendigheden deraf stiger aabenbart Aar for Aar — kunde maade sig op til at tage en Beslutning, om man vil gjøre det One eller det Andet. Der kan ikke ansføres Noget til Forsvar for det, heller ikke at man siger: Ja, hvem veed, om der ikke engang kommer et Folketing, der faar Driftighed og Lykt til at anlægge en saadan Sag! En saadan Stilling kan man ikke vedblive at indtage. Er der i Virkeligheden et Flertal i Thinget, der har den Mening, at Statsregnskab ikke kan passere, saa maa det samme Flertal jo ogsaa kunne tage den Beslutning, som er den uundgaaelige Konsekvens deraf, hvis Beslutningen skal have nogen Mening. Den ærede Ordfører bemærkede nu, at han vilde se sig istand til i Aar at afgive den samme Erklæring, som han afgav ifjor, nemlig at han er rede til at tiltræde et Forslag om en Rigsretstiltale. Ja, det er saa meget godt, og det kunde jo naturligvis være en Grund for det ærede Medlem til maaste at stemme for denne Beslutning om, at Statsregnskab ikke kan passere; men det, han raader til er jo, at Flertallet i Thinget skal følge ham paa denne Vej, at ogsaa det skal vedtage dette, at Statsregnskab ikke kan passere, og derfor bliver Spørgsmaalet, om han kan afgive den samme Erklæring paa det samme Flertals Begne, at ogsaa det er rede til at tiltræde et Forslag om Rigsretstiltale; ellers kan det jo ikke hjælpe, at det ærede Medlem er rede dertil, og dette er ikke tilstrækkelig Føie for ham til at tiltræde Flertallet at tiltræde Forslaget om, at Statsregnskab ikke kan passere, naar ikke selve dette Flertal er rede til at tiltræde et Forslag om Rigsretstiltale. Og hvis det ærede Medlem vil sige: Flertallet er maaste rede til at tiltræde et Forslag om Rigsretstiltale, saa bliver det næste Spørgsmaal: Hvem fremkommer da med dette Forslag? Hvem venter man skal fremkomme dermed? Jeg kan virkelig ikke gjøre det; navnlig da jeg er Medlem af Rigsretten, vilde det være lidet passende, om jeg